

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce **Ing. B. M.**, zast. JUDr. Mario Hanákem, advokátem, se sídlem Ostrava, ul. Českobratrská 18, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, ul. 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2003, č. j. 58 Ca 39/2003 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 12. 2002, č. j. DSH/2144/02/DO, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Okresního úřadu v Opavě ze dne 27. 5. 2002, č. j. 67/1.4695/02/RSDH, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ve spojení s přestupkem na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, když se dne 12. 4. 2002 při kontrole prováděné hlídkou Policie České republiky odmítl jako řidič na výzvu podrobit dechové zkoušce. Tímto jednáním podle rozhodnutí žalovaného stěžovatel porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a naplnil skutkovou podstatu přestupků podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) a podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 30 odst. 2 téhož zákona mu byla za toto jednání uložena pokuta ve výši 13 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců.

Stěžovatel ve včas podané kasační stížnosti, a dále pak jmenovitě blíže v doplňujícím podání, učiněném na výzvu soudu, uplatňuje zákonné důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když namítá, že soud, potažmo správní orgán, neprovedl důkazy stěžovatelem navrhané, a nebyl tak přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci (§ 33 odst. 2, § 32 odst. 1 správního řádu). Stěžovatel tvrdí, že tak byl zkrácen na svých právech náležitě se k věci vyjádřit a podpořit svá tvrzení důkazy, které měl soud, resp. správní orgán, provést.

Stěžovatel namítá, že soud měl provést jím navrhané výslechy svědkyně Z. U. a matky žalobce. Tyto výslechy považoval za důležité vzhledem k okolnostem zastavení jeho osobního motorového vozidla dne 12. 4. 2002 ve večerních hodinách na ul. H. v O., neboť není pravdou to, co uvádí svědci policisté, že se tak mělo stát na jejich výzvu, ale stalo se tak proto, že auto nebylo v pojízdném stavu. Svědkyně Z. U. zajišťovala odtah stěžovatelova vozidla a může tuto skutečnost potvrdit. Stejně tak matka žalobce, E. M., u které byl stěžovatel na návštěvě před služebním zákrokem, může potvrdit, že stěžovatel nepožíval alkoholické nápoje, a proto ani neměl důvod nepodrobit se dechové zkoušce či následně lékařskému posouzení na alkohol. Tak byly podle stěžovatele porušeny základní procesní principy, a to princip rovnosti stran a princip spravedlivého procesu. Tím má stěžovatel na mysli zejména to, že nejenže nebylo přihlíženo k důkazům, které navrhoval, ale tyto ani nebyly provedeny.

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že mu nezbyvá než opakovat, co již uvedl ve vyjádření k žalobě, totiž, že dle § 32 správního řádu rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán, přičemž není návrhy účastníků vázán. Je však povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, a to ať už ve prospěch nebo v neprospěch těchto účastníků. Ačkoliv tedy musí účastníku řízení umožnit navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení, a v rámci „rovnosti zbraní“ je i provést, provedení navržených důkazů není povinen učinit, pokud by nemohly mít k věci vztah, čímž není požadavek na spravedlivý proces dotčen. V záležitosti svědků navrhaných žalobcem je žalovaný toho názoru, že vzhledem k tomu, že tito svědci nebyli kontroly stěžovatele přítomni, jejich výpověď by nemohla mít žádný vztah k otázce odmítnutí dechové zkoušky, a to ani nepřímou. Přestupek žalobce, který byl předmětem žalovaného správního rozhodnutí, byl žalobci prokázán, podle názoru žalovaného, na základě úplně a spolehlivě zjištěného stavu věci. Proto žalovaný v závěru svého vyjádření navrhuje, aby předmětná kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že podle úředního záznamu dne 12. 4. 2002 okolo 22.30 hod. zastavovala hlídka Policie České republiky, provádějící kontrolu vozidel na ul. H., příjezdějící vozidlo. Řidič nezastavil na znamení ihned, ale až po ujetí cca 50 metrů za hlídkou, což potom zdůvodnil tak, že si zastavujícího policisty neviděl. Hlídka provedla kontrolu vozidla a zjistila, že jde o R. 19, šedé barvy, SPZ . Osádku vozidla tvořil pouze řidič, a to pan Ing. M. B., trvale bytem O., ul. R. 53. Při komunikaci s řidičem hlídka pojala podezření, že řidič řídí vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiných omamných látek, a z toho důvodu vyzvala řidiče k provedení orientační dechové zkoušky pomocí trubičky Altest. Toto výše jmenovaný odmítl bez uvedení důvodu. Poté mu bylo sděleno, že s ním bude sepsáno Oznámení o přestupku a zasláno na Okresní úřad - referát dopravy a silničního hospodářství k dalšímu projednání. Po sepsání

Oznámení o přestupku, které mu bylo přečteno, se k tomuto odmítl vyjádřit a podepsat ho. Poté mu byla zakázána další jízda. O této skutečnosti byl neprodleně informován DS RCPV V.

Na den 6. 6. 2002 byl stěžovatel předvolán Okresním úřadem Opava, referátem dopravy a silničního hospodářství k ústnímu jednání o předmětném přestupku, ten z osobních důvodů požádal o projednání již dne 23. 5. 2002. Stěžovatel při tomto jednání uvedl, že vozidlo zastavil z důvodu technické poruchy a nikoliv z důvodu kontroly dopravní hlídkou. Kontrolujícího policistu požádal o pomoc, té se mu však nedostalo, a byl vyzván k předložení dokladů. To, že by byl vyzván k dechové zkoušce popíral. Uvedl, že byl vyzván, aby jel na lékařské vyšetření, na což odpověděl, že nemá důvod, neboť není v podnapilém stavu. Využil též možnosti položit otázky svědkům – policistům, kteří jeho vozidlo kontrolovali. Ti narozdíl od stěžovatele opakovaně uváděli, že stěžovatel byl vyzván k provedení dechové zkoušky, ten však tuto odmítl. Správní orgán prvního stupně vydal v předmětné věci rozhodnutí dne 27. 5. 2002, jímž uznal stěžovatele pro odmítnutí dechové zkoušky vinným z přestupků podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) a podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 30 odst. 2 téhož zákona mu byla za toto jednání uložena pokuta ve výši 13 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců, a podle § 79 zákona o přestupcích také povinnost nahradit náklady řízení ve výši 500 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž namítl, že před jízdou alkohol nepožil, přičemž se dovolával písemného prohlášení jeho matky, u které byl před cestou, a která v prohlášení uvedla, že nebyl pod vlivem alkoholických nápojů, a tyto u ní ani nepožíval. Namíтал, že jeho matka přesto nebyla vyslechnuta. Dále považoval za důležité jako svědka vyslechnout Z. U., která mu po odjezdu příslušníků policie pomáhala řešit problém s porouchaným vozidlem a mohla dokladovat, že důvodem odstavení vozidla nebyl zákaz policistů, ale technická závada na vozidle. Současně stěžovatel poukázal na rozpory ve výpovědi kontrolujících policistů, kdy první z nich, svědek Š. uvedl, že stěžovateli sdělil, že je podle zákona povinen se podrobit na výzvu dechové zkoušce, a že jej tedy poučil o zákonných povinnostech, zatímco (druhá policistka) svědkyně G., na dotaz stěžovatele uvedla, že mu žádná práva a povinnosti policisté nečetli.

O tomto odvolání rozhodl žalovaný výše označeným rozhodnutím ze dne 12. 9. 2002, kde odvolání stěžovatele zamítl, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil s odůvodněním, že bylo dostatečně zjištěno, že se stěžovatel předmětného přestupku dopustil. Výslech svědkyň matky stěžovatele a dále Z. U. neprovedl, neboť pro to neshledal důvod. Jmenované nebyly zákroku přítomny, a nemohly by podat přímou výpověď k jednání stěžovatele ohledně dechové zkoušky na alkohol v průběhu silniční kontroly.

Proti rozhodnutí o odvolání podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, kde poukazoval na to, že nebyly vyslechnuty jím navrhované svědkyně, a z obdobných důvodů jako v odvolání navrhoval, aby tyto svědkyně byly vyslechnuty soudem. Znovu poukazoval na to, že k dechové zkoušce vyzván nebyl, a žalovanému správnímu orgánu vytýkal, že nebral v úvahu jeho tvrzení a spokojil se toliko s výpovědí obou příslušníků Policie České republiky. Tato žaloba byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Krajský soud v tomto rozsudku zejména uvedl, že po dokazování obsahem správního spisu považuje za dostatečně prokázané, že stěžovatel dne 12. 4. 2002 jako řidič motorového vozidla neuposlechl výzvy policisty Š.,

aby se podrobil dechové zkoušce. V tomto směru soud vyšel z jednoznačných výpovědí policisty Š. a policistky G., která společně se Š. prováděla kontrolu motorových vozidel na H. ulici uvedeného dne. Oba výše uvedení policisté tuto skutečnost uvedli v oznámení radiostanicí dne 22. 4. 2002 ve 23.40 hod., v oznámení sepsaném na místě kontroly stěžovatele, a ve svědeckých výpovědích před správním orgánem za účasti stěžovatele, kterému bylo umožněno klást svědkům četné otázky. Žalobcem navrhovaný výslech svědkyň, a to matky stěžovatele a dále Z. U., soud neprovedl s odkazem na to, že pro zjištění okolností důležitých pro rozhodnutí ve věci není, zda stěžovatel nebyl pod vlivem alkoholu, což měla potvrdit stěžovatelova matka, ani technický stav vozidla, k němuž by měla vypovídat svědkyně Z. U.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné rovněž předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatel poškozen za přestupek či nikoliv, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení.

Ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stanoví, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

K významu první části písm. b) cit. ustanovení (*došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu*) je třeba uvést, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru; skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Krajský soud se podle Nejvyššího správního soudu zabýval konkrétními dopady právě uvedeného, a neshledal, že by žalovaný nezjistil úplně skutkový stav. Nejvyšší správní soud

dospěl obdobně jako krajský soud k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Po důkladném posouzení závěrů Krajského soudu v Ostravě se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje a konstatuje, že skutkový stav má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu.

Význam další části písm. b) cit. ustanovení s. ř. s. (*při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit*) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo.

K poslednímu možnému porušení (*rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost*) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, jakož i k jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená rozhodnutí ani touto vadou netrpí.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., f) *je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem*. Podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích se *přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e) téhož ustanovení, poruší zvláštní zákon*. Podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se *přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dopustí ten, kdo se při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí, anebo poškodit majetek, se odmítne (pod bodem 1.) podrobit dechové zkoušce*. Podle ustanovení § 30 odst. 2 lze za přestupek podle odst. 1 písm. i) uložit pokutu do 15 000 Kč a zákaz činnosti do dvou let.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že po dokazování obsahem správního spisu je dostatečně prokázané, že stěžovatel dne 12. 4. 2002 jako řidič motorového vozidla neuposlechl výzvy policisty Š., aby se podrobil dechové zkoušce. I Nejvyššímu správnímu soudu se jeví jako zcela jednoznačné výpovědi policisty Š. a policistky G., která uvedeného dne společně se Š. prováděla kontrolu motorových vozidel na H. ulici. Oba výše uvedení policisté tuto skutečnost uvedli již v oznámení radiostanicí dne 22. 4. 2002 ve 23.40 hod., dále v oznámení sepsaném na místě kontroly stěžovatele, a stejně tak i ve svědeckých výpovědích před správním orgánem za účasti stěžovatele, kterému bylo umožněno klást svědkům četné otázky. Tvrzení stěžovatele, že nebyl k dechové zkoušce vyzván, se naopak jeví jako naprosto nepřesvědčivá, když na druhé straně sám při jednání před správním orgánem prvního stupně mluvil o tom, že měl být vyzván, aby jel k lékařskému vyšetření (tomu podle zákona dechová zkouška předchází, a lékařské vyšetření přichází v úvahu jen tehdy je-li zjištění dechové zkoušky pozitivní), či jak uvedl v odvolání, že měl být po policejní kontrole převážen na detoxikační oddělení (což nikde dále ve spisu

doloženo není, a stěžovatel sám již toto nikde dále neuvedl). Stejně tak se jeví poněkud účelové tvrzení o průkaznosti stanoviska stěžovatelovy matky k tomu, že stěžovatel nebyl v době jízdy, k níž se vztahovala předmětná kontrola, pod vlivem alkoholu. Pokud by stěžovatel nebyl policisty k dechové zkoušce vyzván, z čeho by potom dovedl, že policisté u něj měli podezření na užití alkoholu před jízdou, když o tom podle vyjádření jeho matky podrobně a dlouho se stěžovatelem při jeho návštěvě hovořili. Navíc stěžovatel zcela zřetelně uvádí, že od matky odjížděl před kontrolou policie, a matka tak mohla posoudit, zda byl před jízdou pod vlivem alkoholu, zatímco matka ve vyjádření založeném ve spisu naopak hovoří o tom, že k ní stěžovatel přijel až po absolvování policejní kontroly, nemohl dříve přijet, celou příhodu a chování a jednání policistů jí vyprávěl až do rána, vyprávěl jí, že jej policie obviňuje, že měl vypitý nějaký alkohol, k čemuž ona prohlásila, že toto se podle jejího úsudku nezakládá na pravdě.

Stěžovatel své námitky koncentruje do konstatování, že měly být vyslechnuty jím navrhané svědkyně, a jejich nevyslechnutí mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a porušení práva na spravedlivý proces. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že smyslem zjišťování podkladů pro rozhodnutí je shromažďovat, objasňovat a vyhodnocovat skutečnosti, které jsou rozhodné pro posouzení vždy předmětné věci. V tomto směru se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje jak se závěry soudu, tak se závěry žalovaného, a to v tom, že skutečností rozhodnou pro posouzení odpovědnosti za přešůpek stěžovatele v předmětné věci bylo výlučně to, zda stěžovatel odmítl dechovou zkoušku, a nikoliv to, zda stěžovatel byl či případně nebyl při předmětné jízdě pod vlivem alkoholu, a stejně ani to, zda jej donutil zastavit vozidlo špatný technický stav vozidla a nikoliv policejní hlídka (přičemž při silniční kontrole dopravní hlídkou není rozhodné, z jakého důvodu řidič vozidlo zastavil či s vozidlem stojí). Stěžovatel nebyl shledán vinným za přešůpek požití alkoholu před jízdou, ani za špatný technický stav vozidla, nýbrž za přešůpek spočívající v odmítnutí dechové zkoušky. A k tomu, jak to bylo s otázkou odmítnutí dechové zkoušky, nic přímého stěžovatelem navrhané svědkyně uvést nemohly, neboť silniční kontrole dopravní hlídkou nebyly přítomny. Proto je také nutno na tyto případné svědecké výpovědi pro rozhodování v předmětné věci nahlížet jako na nerozhodné, a tedy ani žalovaný správní orgán, ani soud, nijak nepochybili, když stěžovatelem navrhaný výslech těchto svědkyň neprovedli.

Rozsah a způsob zjišťování důkazů pro rozhodnutí ve správním řízení podle § 32 správního řádu určuje správní orgán, přičemž není návrhy účastníků vázán. Je však povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, a to ať už ve prospěch nebo v neprospěch těchto účastníků. Ačkoliv tedy musí účastníkům řízení umožnit navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení, a v rámci „práva na spravedlivý proces“ je i provést, provedení navržených důkazů není povinen učinit, pokud by takovéto důkazy nemohly mít k věci vztah, čímž není požadavek na spravedlivý proces dotčen.

Vzhledem ke všem skutečnostem, zjištěným v předmětné věci ve správním řízení vedeném správním orgánem prvního stupně i správním orgánem odvolacím, a doloženým ve spise, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že žalovaný správní orgán zjistil úplně a spolehlivě skutkový stav, a že z provedeného dokazování je zcela zřejmé, že se stěžovatel (s ohledem na důkazně doložený průběh jeho chování) na výzvu policistů při silniční kontrole jako řidič osobního motorového vozidla odmítl podrobit dechové zkoušce, a tím se dopustil přešůpku podle cit. zákonných ustanovení. Krajský soud v Ostravě proto nepochybil, když žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že v souzené věci stěžovatelem namítané důvody kasační stížnosti, podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neshledal. Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud zvažoval všechny námitky stěžovatele in eventum i ve vztahu k jiným zákonem upraveným stížnostním důvodům, avšak ani naplnění žádného z dalších důvodů kasační stížnosti v nijakém ohledu neshledal. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. 2. 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu